

1

"Was?" zeptal se šikovatel na doplňovací správě jako by přednesené žádosti nemohl uvěřit.

Řekl to nejen překvapeně, ale i tak nahlas, že všichni v místnosti přítomní vojáci zvedli hlavu.

"Jmenuju se Helmut Wanke a hlásím se dobrovolně do wehrmachtu."

Šikovatel polkl, jak měl sucho v ústech, a bezděčně se podíval na kalendář, aby se ubezpečil, že je skutečně začátek ledna 1945 a Německo už rozhodně nevíteží na všech frontách. Naopak, jen čeká na zázrak nějaké další verze zbraně typu V nebo Goebellsem slibované atomové pumy.

Helmut Wanke se rozpačitě usmál.

Šikovatel měl vedle levého oka velkou jizvu a vlastní oko se nehýbalo, bylo jakoby vyvalené, převládala na něm bělá bulvy, protkaná krvavými žilkami, takže na něj rozhodně nemohl vidět. Ale to pravé se dívalo celkem shovívavě, možná až lidsky. I ostatní vojáci wehrmachtu, nejrůzněji poznamenaní válkou, si Helmuta se zájmem prohlíželi.

Jeden z nich vstal, začal cosi hledat v kartotéce a podal šikovateli jakýsi papír.

"Kolik je ti?" zeptal se šikovatel a zároveň si prohlížel Helmutovu braneckou kartu.

"Osmnáct... Bude mi osmnáct... Letos jsem měl maturovat..."

"Co jsme kdo měli..." šeptl ironicky šikovatel a dál četl údaje o Helmutovi.

"Tvůj táta je na vojně a bratr taky, co?"

"Ano."

Od stolu vstal další voják s nejvyšší hodností a šikovatel mu ukázal na jednu kolonku.

Helmutova o rok staršího bratra po dosažení osmnácti let povolali k Waffen SS.

Náčelník doplňovací správy si zase beze slova sedl na své místo.

"Já ti rozumím, Helmute!" nebylo jasné, zda šikovatel pochopil jeho důvody a cítil tím k Wankemu sympatie, nebo dával obecně najevo hrdost na službu u wehrmachtu než u jiných německých zbraní. "Ale co umíš? My ti už těžko teď můžeme dát nějaký zvláštní základní výcvik," otočil se k náčelníkovi, který jen kývl hlavou.

"U Hitlerjugend jsem se cvičil jako spojač."

"Mám tomu rozumět, že umíš i morseovku?"

Helmut se i přes nevlídnost prostředí stroze vojensky vybavené kanceláře zasmál a ostatní přítomní také. Jako by se tím prolomila i bariéra vzájemné nechápavosti.

"Tak si sedni, rekrute!" ukázal šikovatel na jedinou židli před dřevěnou přepážkou. "Tady si Hitlerjugend ve výcviku mladých nevedlo špatně..." komentoval místní poměry.

Šikovatel šel s kartou k náčelníkovi a společně hledali v jakési jiné kartotéce. Po chvíli náčelník opět ukázal na jakousi kolonku na kartě jiné barvy a usmál se.

Aby neměl důvod k pobavení jen on, ze solidarity nechal kartu kolovat mezi vojáky.

"Tak dobře, Helmute!" převzal teď iniciativu stále se ironicky usmívající náčelník. "Někam tě pošleme a vybavíme..." sáhl si jednou rukou do rozkroku a zvedl si přirození jako by ho zdánlivě tlačily trenýrky či podvlékačky, nebo spíš neukojené pohlaví. "Máš aspoň slušnou zásobu prezervativů?"

Helmut se na náčelníka podíval a nebylo mu jasné, zda popudem k této otázce byl jeho symptomatický pohyb do klína nebo ta otázka mu instinktivně předcházela.

"Já vám nerozumím..."

"Prcgumy!" podíval se náčelník Helmutovi přímo do očí. "Každý voják má mít nejen pušku, ale i balíček prezervativů... a ty zvlášť!" rozesmál náčelník ostatní již informované vojáky, ne

však Helmuta. "A vůbec už se neohlížej na to, že tu máme Rusáky za prdelí! Spíš naopak!" mluvil pro Helmuta dost nesrozumitelně. "Na!" podal mu hrst balíčků. "Mně už jsou na hovno!"

I přesto, že byla válka, studium klasického gymnázia s latinou a řečtinou v Helmutovi přece jen zanechalo i jiné stopy než povinné členství v Hitlerjugend, ale navzdory tomu si prezervativy vzal.

Ačkoli zrovna někde četl úděsnou větu, že válka je špína a děs, zabíjení a znásilňování žen. Ta kniha rozhodně na gymnáziu nepatřila k povinné četbě, spíš k té zakázané. Jako ostatně každá jen trochu připomínající pacifistické myšlenky.

Po zuby vyzbrojený a uši vystrojený Helmut Wanke měl štěstí, nemusel do Hamburku vlakem, zrovna tam z mošnovského polního letiště směřovalo jedno z posledních letadel. Sotva nastoupil k wehrmachtu, měl poprvé v životě štěstí letět letadlem. Ale zároveň příležitost mít strach. Siebel spíš, než by se hrdě vznášel modrým oceánem, tak se plazil při zemi, nadvládu ve vzduchu už dávno měli Američané a Angličané. V letadle se sešla nejrozmanitější společnost, ponejvíc zraněných vojáků, kteří pro svá vážná zranění měli už válku za sebou, alespoň tu svou aktivní účast. Když se od Helmuta dozvěděli, že nastupuje do wehrmachtu dobrovolně, zareagovali pro jistotu neutrálně.

Jen jakýsi v obličej nezdravě odulý důstojník od sicherheitsdienstu jeho aktivitu pochválil, ale Helmut měl pramalý důvod se z toho těšit, ačkoli účel téhle složky chápal jen matně, nejspíš se nebezpečně pletla do všeho. Taky tenhle oficír jako jediný chtěl vědět příčiny Helmutova rozhodnutí.

Šikovatel wehrmachtu, který ho na doplňovací správě přijímal, naštěstí rychle důvody Helmutovy iniciativy pochopil a podle toho se i choval vstřícně.

Helmut sice už věděl, že je rozdíl mezi dobrovolníky elitních jednotek SS a nedobrovolnými Waffen SS, ale těžko mohl věřit, že by to věděli ostatní, zvláště na opačných stranách fronty.

Do podvědomí se mu totiž stále vtíral idiotský protektorátní vtip o bláznovi, který si myslel, že je žízala, bál se proto kosa, a po vyléčení v něm zůstaly jen obavy, zda o jeho zlepšeném zdravotním stavu ví i ten kos.

Někdo si asi bude jednou lámat hlavu tím, že k jedněm jednotkám SS se hlásili jen dobrovolníci, k druhým povolávali na konci války i povinně!

Hamburk byl na začátku ledna 1945 v podstatě srovnán se zemí. Alespoň jak měl Helmut po cestě k přístavu pocit. Pomalu se zdálo, že už tady angloamerické letectvo nemá co pohledávat. Ale přesto tu prý bombardovali noc co noc, jak se dozvěděl hned na letišti.

Z náletů měl Helmut hrůzu. Když v létě o prázdninách pomáhal tetě sklízet úrodu v Sudetech, zažil letecký útok na závody Hermann Göring Werke u Mostu. Obloha byla krvavá a zem se třásla jako v Apokalypse. Hůř než si ji při četbě bible představoval. Teta k němu vletěla do pokoje a třásla se našťěstí strachy ještě víc než on, takže mu nezbývalo nic jiného, než se vzmužit a hrát si trochu i na jejího ochránce.

V hamburském přístavu dlouho nemohl nikoho kompetentního nalézt, takže dostal strach, že bude považován za zběha.

I o této možnosti Helmut uvažoval, zda nezdrhnout někam do lesů, Rusové už byli na východním Slovensku, ale trnul úzkostí, že by tu mohl narazit na partyzány, kterým by těžko vysvětloval, proč on, Němec, chce mezi ně. Ačkoli byl jen poloviční Němec. Máma byla Češka, i když ne zas tak docela, byla ze čtvrtiny Polka, jak to na slezskopolském území, kde Helmut žil, bylo pomotané.

"Kurva, ty ses, vole, zbláznil!" začal na něj rvát na konečně objeveném velitelství přístavu jakýsi námořník, jehož hodnost Helmut nedokázal identifikovat. "Kdo by tě tam na ten

posranej ostrov v týhle ještě posranější situaci vylodil, když i to mizerný přístavištko jako hovno tam mají na cimprcampr! Já se divím, že ten mrňavej ostrov má vůbec nějaký jméno... Ani nebudou vědět, kde jsi zhebnul", mluvil či spíš nadával místy nelogicky,

"Jenže já musím splnit rozkaz, pane...!" zůstal klidný Helmut, protože mu nic jiného nezbývalo. "Mám se tam do dnešní půlnoci hlásit!" ukázal mu povolávací rozkaz. "Kvůli tomu jsem přiletěl letadlem!" zatvářil se důležitě. Až to mohlo působit dojmem, že letadlo snad přistavili kvůli němu. Jako pro nějakého hodnostáře nebo alespoň jeho syna.

"Tak tam tedy plav!" nezviklalo to námořníka, ukázal kamsi směrem k moři, ale už nemluvil tak surově.

"Platěj vůbec ještě v armádě rozkazy?" zeptal se Helmut výhrůžně, protože než být v tomhle rozflákaném a stále bombardovaném městě, tak bylo možná lepší být na nějakém pustém ostrově.

Kupodivu ta otázka na otrlého námořníka platila: "Já se tedy po něčem podívám..." otočil se a šel otráveně pryč.

Možná navěky, napadlo Helmuta, a proto šel raději za ním.

Námořník však rezolutně mávl rukou, aby zůstal na místě.

Kupodivu se asi za hodinu vrátil: "Kdo chce kam, pomozme mu tam!" nezačal zrovna nejnadějněji. "Pojď!" pomohl Helmutovi dokonce i s výstrojí. "I když to bude horší, než kdybys opravdu plaval v moři... Ochotný tě tam vzít jsou jen na nějaký minolovce, který mají poblíž jakousi práci. Aspoň se rychlejc octneš tam nahoře!" ukázal k nebi. "Angláni tu z ponorek vypustili nějaký nový typy min," nebylo jasné, zda mluví pravdu nebo Helmuta jen tak z plezíru děsí.

Námořníci na minolovce ho však přijali vlídně, nebo spíš odevzdaně.